

Articole recente

... să dezbaterem

Semnal editorial dinspre
Cetatea literară a Clujului

SIMPOZION MIHAI
EMINESCU LA SEDIUL
ANCMRR-FILIALA „PINTEA
VITEAZU” MARAMUREȘ

LA MULȚI ȘI FERICIȚI ANI!"

Crăciun fericit!

Dor de Crăciunul de
altădată...

Virtuozitatea amintirilor

Arhive

Selectați luna

Categorii

Biografii

Condeie din Diaspora

De pe internet

Descrieri

Diverse

Editoriale

Foto Reportaje

Interviuri

Meditații

Poezii

Predici

Proză scurtă

Recenzii

Reportaje

Romane

Studii

Instrumente

Autentificare

Entries feed

Comments feed

WordPress.org

« RÂNDUIELI PERENE | Principal | URARE CREȘTINĂ »

Ionuț Caragea – Între «două lumi»

de Emilia Vasadi | Decembrie 23, 2008

A trecut aproape un an de când am citit pentru prima oară versurile lui Ionuț Caragea...

Îmi declarăm atunci surprinderea în fața forței de sugestie și a sensibilității versurilor sale. Aceeași plăcută impresie am încercat-o și acum citind următoarele 2 volume apărute în 2007 – «M-am născut pe Google» și «Donator universal».

În ansamblu cele trei volume nu sunt diferite nici ca și concepție, tematică sau stil. Dimpotrivă, par un tot unitar. Și asta pentru că la baza creației stă propria experiență, propriile trăiri disecate la maximum, poetul punându-și sentimentele sub propria lupă. El își desface cută cu cută simțirea, dorind parcă să ne facă părtași la tot ceea ce simte și gândește. Se observă cu atenție în fiecare tresărire de suflet; introspecția dublată de ironie pe alocuri îi sunt instrumentele propriei diseccții sufletești.

Cum spuneam cândva, Ionuț Caragea este un exponent al generației sale, «născut pe Google», cum însuși își declara nașterea ca poet. Polemicile legate de internet ca suport și cale de vehiculare a artei sunt la modă acum. Cert este însă, în opinia mea, că nu suportul contează, ci valoarea a ceea ce vehiculezi pe acest suport. În zilele noastre poate mai repede ai acces la informație pe internet, decât apelând la «bătrâna» carte. Eu una, neavând iute acces la volumele pe suport clasic ale lui Ionuț, le-am citit pe net, pe suportul virtual. Și cred cu convingere că valoarea lui Ionuț este una reală.

Întâlnită și în volumul de debut «Delirium tremens» poezia certificat de naștere, «M-am născut pe google» dă numele celui de-al doilea volum apărut în primăvara lui 2007. Apariția și acestui al doilea volum pe suport de hârtie e dovada certă că Ionuț nu a rămas prizonier «în spațiul înfinit dintre doua secunde / marginit de milioane de pixeli». «Download»-ul e permanent, căci în timp ce se «spovedea pe hârtie / s-a înfiripat un link între cer și pământ». Apropierea de Dumnezeu dă putere de creație, o viziune specială asupra lumii. Poezia poate deveni o punte de legătură între oameni și Dumnezeu, între oameni și oameni.

Surprinzător cum sub condeiel lui Ionuț cuvinte din sfera medicalului, a tehnicii, a internetului, religiei pot prinde viață, devenind simboluri.

De fapt, așa cum reiese din poemele sale, sursa poeziei este suferința. «Dragostea naște suferința, poezia o transcende» declară poetul ori de câte ori are ocazia. Suferința, moartea, iubirea și poezia sunt cele care apropie de Dumnezeu, înseamnă viață. Cum să nu te simți atras să recitești versurile lui, când însuși se declară a fi «ultima specie de romantic pe cale de dispariție»? («Cum să cucerești o femeie»)

Poeziile sale de iubire din acest volum au uneori ceva eminescian. Citiți de exemplu «Femeia de aer», «Te-am dorit» sau «Poetul sufletelor triste». Iubirea e pasiune, tumult, e suferință și bucurie în același timp. Și dacă în primul său volum muza era Alexandra, acum Ioana este cea care inspiră.

Iubirea și suferința sunt împletite în viziunea lui Ionuț asupra existenței umane: «suntem născuți din aceeași țărână / praf aruncat în ochii existenței» («Sunt clona umbrei mele»)...

În permanentă căutare de răspunsuri la frământările sale, poetul e convins că viața este un «labirint cu o singură ieșire» («Labirint»). Sufletul său este torturat între aspirația spre înalt și realitatea acestei lumi «în care ne-am născut morți /și-n care ne întorcem căutători de fericire», în care cu toții ne zbatem între lumină și întuneric, între speranță și deziluzie, câteodată încercând să negociem cu Dumnezeu soarta noastră...

Uneori aveam impresia că versul lui Ionuț Caragea se transformă într-o adevărată oglindă a simțirii fiecăruia dintre noi. Ca și el, și noi poate am gândit nu o dată că «mereu trecem pe lângă noi înșine», «mereu punem întrebări și trecem pe lângă răspunsuri» («La doi pași»). Și cu toții suntem de acord că asupra faptului că viața e o luptă, dar important e să deții filosofia ei: «să ierți și să zâmbești / (...) poate gloanțele vor trece pe lângă inimă» («Întoarcerea soldatului John»).

Căutare

scrieți și apăsați enter

Decembrie 2008

M	T	W	T	F	S	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

« Nov Jan »

Legături

Adrian Popovici

ASLRQ

Asociația M.A.M.E.

BISERICI.org

Info Creștin

Joc secund

Losonczy.com

Slova Creștină

Sport

Starpress

Vorbim românește

Iertare, zămbet, iubire, iată remedii pentru suferință și care ne-ar facilita trecerea prin viață...

Om al timpului său, poetul atinge și probleme sociale acute ale zilelor noastre, încercând să pătrundă dincolo de vizibilul dezgustător pentru a aduce la suprafață sensibilitatea și delicatetea. («M-am născut pe stradă»). Oare am mai putea vibra la suferințele celor din jur, oare am putea lua o atitudine pentru a schimba ceva în bine? Haideți să ne interogăm mințile și sufletele împreună cu Ionuț: "Cum putem să mai murim / când suntem deja morți pe dinăuntru? / cum putem să mai trăim / când nu mai știm cum se trăiește? / cum putem să mai iubim / când nu ne mai iubește nimeni?" ("La ceruri") Și poate vom găsi împreună răspunsul... Probabil vom medita cu toții apoi asupra nevoii de iubire, de iertare, de credință («Avem nevoie?»).

Credința, comunicarea cu Dumnezeu sunt laitmotivele esențiale ale celui de-al treilea volum – Donator universal.

În acest univers contemporan, poetul se simte ca un exilat. Însă mai caută o șansă de scăpare prin iubire. În permanentă pendulare între bine și rău, iubirea poate fi soluția atâtor probleme. Poetul, în continuă căutare de sine, în căutarea fericirii, plin de contradicții, nu poate rămâne indiferent, așa cum el însuși se confesa nouă, cititorilor săi, în debutul volumului.

«Mintea este uneori trădătoare de suflet. Dar asta mă face să-mi pun mereu întrebări... Eu nu vin cu o rețetă, eu vin cu o contradicție. În interiorul contradicției se află cheia» («Fericirea»).

Iată în esență nota în care e scris cel de-al treilea volum.

Poate ceea ce impresionează mai mult în acest volum sunt conversațiile poetului. Dumnezeu devine un interlocutor «favorit», demitizat, uneori foarte familiar și prietenos.

În primul volum descopeream îndrăzneala aproape luciferică, și totuși simplă, firească, admirabilă chiar, cu care Ionuț își definea propria valoare: «Eu² = Dumnezeu». Și dacă Dumnezeu ne-a creat după chipul și asemănarea sa, într-un colț de gând i-a încolțit o idee: «Cum pot stârpi neputința din mine / să fiu stăpân pe vieți și destine?» («Șahul etern»). De fapt gândul acesta de egalitate cu Dumnezeu nu e chiar atât de recent: «Când eram mic (...) / voiam să mă fac Dumnezeu» («Iartă-mă, iubește-mă»). Am impresia că lui Dumnezeu chiar îi place această îndrăzneală, joacă fără răutate și aroganță în fond, căci poetul recunoaște și se bucură chiar că prin el «prin mine Dumnezeu își face marea lucrare/ mă ține de mână și mă poartă prin lume» («Timpul se măsoară în cuvinte»).

În devenirea sa ca poet, se pare că a atins o poziție care-i permite o abordare de la egal la egal a conversației cu Dumnezeu: «nu înțelegi că Eul este sâmburele de DumnezEu – al poeziei» («Eu»). Poetul își asuma cu sinceritate și simplitate dualitatea simțirii, împletind în sine umanul și divinul sub semnul iubirii și credinței: «poetul crede și cercetează prin iubire» («Iisus modern»).

Dumnezeu uneori e inaccesibil, «vreau să-i vorbesc și el tace» și totuși Ionuț nu se leapădă de credință, căci, spune el, «crezul meu se îndreaptă / spre acel Dumnezeu / care prin nemișcarea sa / spune totul.» («Nemișcare»).

Sfârșiat sufletește în această lume a contrariilor, între nihilism și speranță, tot Dumnezeu este cel ce-i rămâne în mod constant alături, devenind un ax al existenței: «Un destin între credință și negarea totală / Dumnezeu pretext al existenței» («Lumea tenebrelor»).

Poetul își recunoaște limitele, mai ales în moarte. Precum un demiurg, creionează cu compasiune situația lumii contemporane care cu greu mai ajunge a comunica cu divinitatea: „o întreagă birocrăție până la cerul tău, Doamne... / ...cozile sunt lungi, așteptăm cuminți să ne vină rândul...” („Abdicarea lui Dumnezeu”).

În acesta situație revine în discuție rolul poetului în lumea în care trăiește, context în care el iese din izolarea autoimpusă, redevenind om printre oameni: „lupt pentru eradicarea fărădelegilor sfinte / strâng semnăturile oamenilor nefericiți” („Abdicarea lui Dumnezeu”). Nu observați aici o asemănare între menirea lui Iisus venit pe pamânt să mântuiască păcatele oamenilor prin jertfa sa și menirea poetului venit să aline suferințele oamenilor prin versurile născute din suferințele sale? Spune el „ceea ce nu mă ucide / mă face mai poet” („Măiastra călătoare”). Dacă Dumnezeu și-a vărsat sângele pentru noi, poetul își oferă poezia ca pe o ofrandă pe altarul acestei vieți, amândoi devenind astfel „donatori universali”: „pe tine Iisuse / nu te-am întrebat niciodată / ce grupa sanguină ai? / (...) eu cred Iisuse / că tu esti zero / infinit...” („Donator universal”).

În tendința sa permanentă de a se compara cu Dumnezeu, Ionuț își definește poziția: „eu conduc lumea / nu lumea mă conduce pe mine (...) / poemele (...) sunt crucea pe care mi-o duc cu-ndârjire” („Fără carnet”).

Situându-se la „cumpăna dintre lumi”, între lumină și suferință, poetul e de părere că “Întrucât suntem egali în fața morții am găsit / ca diferențele fac lumea mai frumoasă” („Tratat despre diferențele umane”).

Și tocmai iubirea este cea care metamorfozează inesteticul și temerile în frumos. Chiar dacă iubirea-i va muri, poetul este convins că sufletul i se va transforma într-un cimitir paradiziac, unde morții pe jumătate vii “fumează amintiri”. („Timpul se măsoară în cuvinte”). Simbolul iubirii e firește femeia, iubită cu delicatețe, pasional, „cu sufletul furtună”. Dragostea provoacă suferință până la epuizare: „nu știai că dragostea / este o intersecție cu sens giratoriu / te-nvârți în jurul aceleiași inimi / până rămâi fără lacrimi” („Autostop”).

Chiar fecioara Maria este tot o femeie, care ar trebui să-și împiedice fiul să-și realizeze menirea. „Femeie, femeie, ia-ți pastila”...

Moartea este complementară iubirii; una e umbra, cealaltă lumina, cele două extremități între care pendulează sufletul lui Ionuț. „și de ce moartea asta este întodeauna o femeie?” (“Reinventez moartea”).

Din aceste neliniști răsar chiar unele sfaturi pe care poetul ni le dă: „(...) lasă durerile să fie amare / învață să trăiești fără speranță / (...) mergi fahir cu picioarele goale / pe focul durerilor mistuitoare” („A doua cadere a regelui Snowdon”); iar dacă vrei să afli cât ești de tare „încearcă să renunți la lucrurile care te fac fericit” („Ultima poezie”).

Și mai presus de toate suferințele și iubirile, izvorând din ele, stau poezia și bucuria creației: „Mă bucur de tot ceea ce este în jur / și poezia va veni de la sine / (...) este darul lui Dumnezeu” („În căutarea poeziei”). Chiar și la Judecata de Apoi, cu martor unic IUBIREA, tot POEZIA va fi cea care-l va salva, chiar dacă pe Pământ cu iubirea mereu a pierdut... („Pe banca acuzaților”).

Cred că și dumneavoastră veți fi plăcut impresionați de forța și sinceritatea versurilor lui Ionuț Caragea, de profunda meditație a acestui tânăr poet asupra vieții, destinului și spiritului uman, de atenta introspecție, de formulele inedite folosite pentru a-și construi universul poetic.

Constat că poetul nu poate fi încadrat într-un curent, într-un stil anume. Versul alb și lipsa semnelor de punctuație te solicită parcă să te transpui necondiționat în universul creat și să trăiești cu intensitate sugestia poetică. Chiar și așa poemele lui nu sunt deloc lipsite de muzicalitate. Dimpotrivă. Imaginile vizuale și auditive sunt viu creionate, având o mare forță sugestivă.

Vom găsi și poezii de inspirație clasică, cu rimă și ritm care unori ne duc cu gândul la creația eminesciană. Ionuț Caragea a dedicat chiar un poem marelui Eminescu.

Cât de delicată și sugestivă e metafora întâlnită în „Agnus Dei”: „o amintire se ascunde în cochilia unui gând exilat în lentoare”.

Pot spune că a devenit un inventator de cuvinte. Degetele lui „pianotează” pe trupul iubitei. Cât de diafana imagine! Iubire, bucurie, câtec și memorie, toate într-un singur cuvânt.

Citind poezia lui Ionuț descoperim că, într-adevăr, „dragostea nu are nevoie de cuvinte, dar cuvintele au întotdeauna nevoie de dragoste” („Scrisoare”, din vol. M-am născut pe google).

El se întreabă: „și dacă pică serverul mai sunt poet?” Convingerea mea e că Ionuț Caragea deja pășește pe treptele consacării și că va continua să ne dăruiască versurile sale ca pe un „inel de logodnă sau o promisiune de iubire” („Disconnect”) și noi ne vom bucura de acest cadou, bijuterie în versuri: „suntem dispersia luminii / în picaturile de sânge / radiații ale aceluiași / spectru divin” („Oameni rogvaiv”)...

Sesizați cum am putea reconstrui Paradisul??...

Emilia Vasadi

Topic: [Recenzii](#) | [Comments Off](#)

Comentarii închise.

Glas Comun ISSN 1844 - 0215

Implementat pe platformă [WordPress](#) cu design [RFDN](#) de [Losonczy.ro](#)

